Prins Otto af Danmark

og hans Samtid.

Historisk Roman
af
Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortsat.)

„Den foragtelige! — Det er vist nok!" — mumlede Dronningen ved sig selv og rejste sig atter stolt med tilsyneladende Rolighed. — „Vi vil nu ikke tale mer om hint taabelige Fjaseri under Svalen, Jomfru Tove!" — sagde hun i ligegyldig Tone. — „Om min unge, muntre Hr. Gemal har spøgt med dig og fundet dig vakker, faar jeg finde mig deri! ret smuk er du virkelig, om man endog fraregner de smaa Kunstgreb med Pynt og Paaklædning, hvormed Mændenes Øjne saa let bestikkes. Jeg kunde have Lyst til at se dig i en simpel, ærbar Kappe, som denne." — Hun pegede paa en hvid Badekappe, med lange Ærmer og Overslag, der hang over en Stol og næsten saa ud som en Nonnekaabe, ligesom den, Dronningen selv bar."

„Befaler Eders Naade, saa tror jeg vist, den kunde passe mig!" svarede Tove med et lønligt triumferende Smil, i Bevidstheden om de Skønhedsfortrin, hendes fyrstelige Medbejlerinde synes at tvivle paa.

„O ja!" — svarede Helvig og vendte sig bort med et besynderligt Nik. — „Du er min Badepige i Dag!"

„Den passer fortræffeligt!" — sagde Tove, næsten overgiven, idet hun slog Kappen om sig og ikke kunde modstaa Fristelsen til at vise sig selv og Dronning Helvig, at det ingenlunde var Pynten, hun skyldte sin Skønhed. — „Men I maa ikke blive vred" — tilføjede hun og nejede, medens hun hastig ordnede Folderne i Kappen — „hvis jeg selv i denne ærbare Nonnesæk dog bliver det Verdensbarn, jeg var! — Herre Gud! Det har jeg efter min Moder og Bedstemoder, og vi kan dog ikke alle være Helgeninder" —

Helvig hørte ikke derpaa; hun sad fravendt, med Haanden under den glødende Kind, i dybe Tanker, og hendes Barm bevægede sig urolig, idet hun stirrede stift hen mod Døren til Løngangen. Da Dronningen vendte sig om, saa hun Jomfru Tove dristig smykke sig for Spejlet med smilende Selvtilfredshed. Den side Badekappe sad hende højt op i Halsen og sluttede kun fast til Legemet ved et grønt Bælte under Barmen; — men de rige Folder faldt smagfuldt over hendes yppige Lemmer, og den lille, nydelige Skabning tog sig næsten endnu skønnere ud, end før. Da den ærbart tilhyllede Jomfru Tove nu vendte sig fra Spejlet, med de lange, opløste Silkelokker om Barm og Skulder, saa hun ud som en paa Skrømt bodfærdig Magdalene, der endnu ikke havde afsagt Verden og dens forfængelige Lyst, men kun stalkagtig legede Helgeninde, for at bedaare sig selv eller andre.

„I Sandhed!" — udbrød Helvig — „det klæder dig smukt, at være Nonne, lille Tove! Men sæt dig ned, Barn! her mangler dog en væsentlig Ting." Hun trykkede den smigrede Jomfru sagtelig ned paa Stolen og ordnede hendes rige Haarfylde, men i det samme hørte Tove med Forskrækkelse en skærende Lyd og saa med et fortvivlet Skrig hele sit skønne, lange Hår afklippet i Dronningens Haand. „Se saa!" — sagde Helvig og kastede med Latter de dejlige Haarlokker tillige med Saksen hen paa Sømmebordet — „det hørte ikke til Nonnekaaben. — Spejl dig nu, lille Tove!"

Den lille, vanfirede skønne kastede et Blik i Spejlet men sank tilbage paa Stolen, idet hun holdt Hænderne for Øjnene og græd bitterlig.

„Vær intet taabeligt Barn!" — sagde Helvig — „det var jo kun en Spøg. I nogle Maaneder kan du have smukt, langt Haar igen, og nu er her jo ingen at smykke sig for, saa længe vore unge Herrer ligge i Felten."

„I har Ret, Dronning Helvig!" — udbrød Tove, med et vildt, hævngnistrende Blik, og sprang op — „det skal blive dobbelt saa smukt, det lover jeg jer! — det skal blive saa gult en Gang, at Dronning Helvig skal faa graa Haar ved at se derpaa!"

„Ja saa! mener du det?" — sagde Helvig og bed Tænderne sammen. — „Nu ja, det vil jeg se! — Dog — vær nu fornuftig, forfængelige Barn!" — vedblev hun iskold. — „Siden du nu er badeklædt, skal du følge mig i Badet i Dag!"

Tove saa paa Dronningen med Forfærdelse. — „I vil dog aldrig drukne mig i Badet?" — spurgte hun og blev dødbleg. — „I hader mig, Dronning Helvig! det mærker jeg nok — og jeg har sagtens ikke forskyldt, I skulde sørge for min Skønhed og pynte mig med egen Haand — men har I mer ondt i Sinde imod mig, saa husk paa, at vi alle ere Syndere for Gud, og der kommer en Dag efter denne, som eders ædle Herre, Kongen siger. Han vil visselig aldrig tilgive jer det, naar han hører, I har mishandlet den, han har kær, medens her ingen var, der kunde beskytte hans Tobelille."

„Dig har han altsaa kær, og mig vil han blive en streng Herre?" — spurgte Helvig med bitter Kulde — „dog, du drømmer, taabelige Barn! du anklager dig selv i din forfærdelige Vrede; men jeg tror dig ikke, om du saa tilstaar mig det aller værste. Kan du for Alvor indbilde dig, at du kunde være en Genstand for en Konges Tilbøjelighed og en Dronnings Had? Nej, dertil er du for ringe. Kom! følg mig nu i Bad! — Du skal aldrig mer beklage dig over Dronning Helvig." Derpaa tog hun den ængstelige skønne ved Haanden og gik ud med hende gennem Løngangen. Tove fulgte Dronningen med vaklende Trin og synes uvis om, hvad hun skulde tro om denne pludselige Maadesvingning.

Kort efter kom Dronningen, alene, blussende heb, med hastige Skridt tilbage i Lønkamret. Hun kastede en Nøgle paa Bordet og sank ned i sin Armstol. „Lad hende nu svede Dronninggrillerne ud!" — mumlede hun — „dø kan hun vel ikke — den smule Dødsangst har hun vel forskyldt. — Der var hedt" — vedblev hun og for pustende op — „næsten for hedt — men saa skal hun have det, den Heks! — hvad er en varm Badstue mod Baalet? — Ha! hvad er dette?" — udbrød hun nu forbavset og lyttede — „Folkvards Strengeleg! — store Himmel! — han her? og hvorledes ser jeg ud!" — Hun for til Spejlet og derfra til Vandkummen, for at afkøle sit brændende Ansigt. Hun vilde ringe paa sine Terner, men betænkte sig og hjalp sig selv med at ordne Haar og Paaklædning. Fra Højeloftstillien trængte der en Strøm af de dejligste Toner til Dronningens Lønkammer, medens hun hastig iførte sig sin stive, glimrende Dragt og syntes i sin Iver og Omhu for sin Paaklædning at have glemt alt andet.

Folkvard sad endnu med Strengelegen i Haanden paa Højeloftstillien. Hushofmesteren gik ængstelig frem og tilbage og rystede paa Hovedet. Døren til den store Fruersal aabnedes nu, og Dronningen traadte ud paa Tillien. Alle hendes Jomfruer og Terner, selv Pigerne fra Stegerset og Fruerhuset havde ogsaa hørt Folkvards Strengeleg og stod lyttende ved Dørene til Forsalen. Folkvard saa Dronningen og for op.

„Bliv ved! bliv ved!" — sagde Helvig i heftig Sindsbevægelse — „det kan behøves her! — Saa smukt forstod I dog ikke Kunsten paa Sønderborg, Ridder Folkvard! Der er kommet et Udtryk, en Ild i eders Spil, som fra et tro og varmt Hjerte — det er Sjældenheder i vore Dage! Bliv ved!"

„Forund mig først, naadigste Dronning! at sige eder Aarsagen til min dristige Tilnærmelse, uagtet jeg ved, jeg er i eders kongelige Hr. Gemals Ugunst! Til eders Hjerte og høje Sind har jeg en Bøn, ædleste af alle Kvinder!" — med disse Ord bøjede Folkvard sit Knæ for Dronningen og trykkede hendes Haand til sine brændende Læber. — „Jeg rejser mig ikke fra denne min misundelsesværdige Plads ved eders Fod" — vedblev han — „før I har frigivet min tro Ven, Ridder Svend Trøst af Brattingsborg, og hans ulykkelige Hustru, som jeg ved sidder afstilte i dette Slots Fangetaarne. Jeg vil med mit Liv og min Ære staa inde for, at de ikke er skyldige i nogen Brøde, hvorfor de med Rette kan fængsles eller efter Landsloven domfældes" —

„Til slig Retfærdigheds-Gerning har jeg vel, strengt taget, ingen Ret" — svarede Dronningen — men jeg vil tage mig den! — Paa mit Ansvar, Hushofmester! lad straks Fængslerne aabne for hin fangne Ridder og hans Frue! inden en Time skal de være om Bord paa et kongeligt Skib og ude af Havnen!"

Hushofmesteren gjorde store Øjne; han syntes, yderst forlegen, at ville tillade sig en Indvending; men paa et strengt Vink af Dronningen bukkede han dybt og gik, efter at have set nøje paa Sanduret.

Folkvard var sprugen sjæleglad op. Han saa sig i dette Øjeblik alene med Dronningen, medens dog Døren til Fruersalen stod halvt aaben, og man hørte en nysgerrig Hvisten af kvindelige Stemmer; men Folkvard saa og hørte kun Dronning Helvig, der stod med brændende Kinder for ham, med et besynderligt Udtryk af næsten vild Glæde i sit Aasyn, medens hun dog ligesom uvilkaarlig gyste. „Ædle højhjertede Sjæl!" — udbrød Folkvard og trykkede Dronningens Haand til sit Hjerte; der for en Ildstrøm fra hans Blik, og han opløftede sin Arm ligesom til en forboven og uimodstaaelig Omfavnelse.

„Raser I!" — hvistede Dronningen og traadte tilbage. — „Min høje Gemal, haaber jeg vil billige denne Benaadning" — vedblev hun højt i fornem Tone, medens Folkvard bukkede dybt med blussende Kinder. — „Efter hvad jeg hører, er eders Venner ikke fængslede paa kongelig Befaling, men ved private Forfølgeres Hævn" —

„Jeg stiller mig selv her i Borgen for mine løsladte Venners Ustyldighed!" — tog Folkvard atter Ordet — „hvad Dom og Straf dem lovlig kan tilkendes, skal jeg villig underkaste mig i deres Sted" —

„Vel! I bliver her, Ridder Folkvard! som Gidsel — som eders Venners Forsvarere!" — udbrød Dronningen med Heftighed og Ild — „ogsaa mig skal I beskytte!" — Jeg udnævner eder til min Ridder og Drost!" — hun gav sine Damer et Vink til at træde ind. — „I skal modtage et Pant derpaa af min Haand, og i disse Fruers og ædle Damers Nærværelse!" Med disse Ord trak hun sin ene Handske saa heftig af, at den revet i Stykker, og i Krebsen af de tiltrædende Damer rakte hun Ridder Folkvard den sønderrevne Handske.

Den artige Ridder bøjede straks med sømmelig Anstand sit Knæ og modtog i denne Stilling Dronningens hædrende Pant med et ærbødigt Haandtryk, der dog varede noget længer, end Hofstilen tillod.

„I har overrasket os alle med eders udtryksfulde Strengeleg, Ridder Folkvard!" — tog nu Dronningen hastig Ordet, idet hun med et lønligt Haandtryk gav ham Tegn til at rejse sig. — „Nu venter vi ogsaa at høre den Sang, hvortil I har forberedt os med saa indbydende Toner. Syng! syng!" — vedblev hun hastig med stigende Uro — „jeg maa høre Sang! — Paa Vordingborg skal der nu være lystigt!" — —

„Den eneste Sang, jeg kan synge med Sandhed og Liv, skal I høre, naadigste Dronning!" — svarede Folkvard og sprang henrykt op med Strengelegen i Haanden. — „Enhver Tanke, som skal blive til Toner i min Sjæl, har kun en Genstand i Verden." Han greb nu i Strengene og sang med lidenskabelig begejstret Røst:

„Hold fast, min Sjæl, din højeste Attraa!
Opgiv ej din stolte Begære!
Den Frugt er ej til, du ej kan naa:
I Tanken er Stolthed og Ære.

Og bærer jeg Ved end til det Baal,
Som mig skal selver brænde —
I Solen har dristig Ørnen sit Maal —
Og Tanken ved Verdens Ende!"

Han sang endnu nogle Vers med dunkle Hentydninger paa sin lønlige Elskov og med den mest glødende Kærlighedsbeundring over den elskedes høje, rene Sjæl; men som han sang, blev Dronningen stedse blegere. Under den almindelige Stilhed og den spændte Opmærksomhed paa Ridder Folkvards Sang og fortryllende Strengeleg, hvortil alle Stegerspigerne lyttede ved Dørene, hørtes der nu nogle fjerne, dæmpede Skrig, og der lød en smertelig Klynken over Borggaarden, som af et ynkelig jamrende Barn. Disse Klagetoner blandede sig paa en besynderlig, gruelig Maade med de begejstrede Elskovstoner og med de hemmelighedsfulde Berømmelser over Dronningens Højhed og Sjælsrenhed. Det var som hun selv med Helvedskval hørte en dømende Sjæl anklage hende for Guds Domstol, medens syndig Elskov sang en Løgnvise til hendes Ære. „Red hende! hun kvæles!" — skreg Dronningen pludselig med et Krampeskrig og sank om i Konvulsioner.

Ingen vidste, hvad det var. Man kom Dronningen forskrækket til Hjælp. Men nu hørtes der en høj Larm og mange jamrende Stemmer i Slotsgaarden. Man for ned ad Højeloftsbroen og saa en fremmed Ridder styrte ud af Stegersdøren blandt den larmende Klynge af Slottets Husthende, med en hvidklædt kvindelig Skikkelse i sine Arme. Det var den nylig befriede Svend Trøst, der i dette Øjeblik havde sprængt Døren til Dronningens Badstue og bar den ulykkelige Jomfru Tove ud i Borggaarden. Hun jamrede dog nu ikke mer; hun syntes død. Blodet strømmede hende af Næse og Mund, og det var et højst ynkeligt Syn at se hende.

Blandt de deltagende Mennesker, der omringede den ulykkelige, var ogsaa Agnete, som over dette Jammersyn havde glemt sin egen Lykke. Hun laa grædende, med Svend Trøst ved Haanden, ved den elendige Piges Legeme, som man havde lagt ved Brønden, hvor man i største Hast overøste hende med kølende Vand. Alle troede hende død, og der mumledes med Gru og Forbitrelse om den grusomme Dronning Helvig, som man paastod med Forsæt havde indelukket Tovelille i Badstuen og selv ladet Heden forøge.

Agnete var den første, der troede at opdage nogle Spor til Liv hos den skønne, mishandlede Pige, og nu kom Ridder Folkvard til med den lægekyndige Slotskapellan. Man bar den næsten ukendelige Jomfru Tove ind paa Slottet, for at anvende alle Lægekunstens Midler til hendes Redning. Længer end til Højeloftssvalen maatte Svend Trøst og Agnete ikke følge hende. Den gamle Hushofmester, som havde været den eneste ligegyldige Tilskuer ved dette jammerfulde Optrin, bukkede nu stift og ærbødig for Svend Trøst og hans Frue og bad dem i Dronningens Navn forlade Slottet og bestige det Skib, der skulde føre dem hvorhen de befalede; men Timen var næsten udrunden — forsikrede han — og det var hans Embedspligt at se dem om Bord inden nærværende Times Udløb.

Svend Trøst og Agnete kastede endnu et medlidende Blik efter det ulykkelige Offer for en Forbrydelse, som de dog endnu ikke med Vished turde tiltro den ophøjede Person, man bestyldte derfor. Haand i Haand forlod de unge genforenede Ægtefolk Vordingborg Slot, ledsagede af den stive, punktlige Hushofmester, der med al sin Ængstelighed betragtede Ulykken med Tove, som en ham uvedkommende Sag, der med Stegerset og Slottets Sidebygninger kun vedkom Borgfogden.

Da Svend Trøst og hans Hustru steg om Bord i Havnen, saa de atter Folkvard, som var ilet efter dem, for at sige dem Farvel.

„Tak, trofaste Ven!" — sagde Svend Trøst og rystede hans Haand. — „Eder har vi jo at takke for vor Frihed. Sørg for hin ulykkelige! og følg snarlig efter os! Flyv!" — hviskede han ham i Øret — „for Himlens Skyld, flyv Dronningen og dette gruelige Hof!"

Folkvard stod som forstenet af den strækkelige Tanke, hans Vens Ytring og det almindelige Rygte dog umuligt kunde bringe ham til at give Rum i sin Sjæl. „Gud velsigne jer, kære Venner! Farvel" — sagde han med bevæget Røst. — „Hils Ebbesen! staa ham bi til det yderste! opgiv ej Junker Ottos Sag! Jeg bliver her. Det er en Ulykkesborg — men, tro mig! jeg ved det — jeg tør dø derpaa! — hun — hun er ustyldig." —

Agnete trykkede med inderlig Deltagelse den forblindede Ridders Haand og steg helt over paa Skibet. Svend Trøst slyngede sin Arm om sin elskede Agnete, og Skibet for bort med dem i den milde Foraarsaften, medens Aftenklokkerne tonede fra Landsbykirkerne, og det ringede fredeligt til Ave i Vordingborg By.

Syttende Kapitel.

Tre Maaneder efter hin Ulykkesdag paa Vordingborg Slot sad Ridder Folkvard i den tølige Høstaften med sin Strengeleg paa Slottets Højeloftssvale. Der var stille paa Kongeborgen og i den øde Slotsgaard. Det var over Sengetid. Kun Kuren gik paa Porttinden og blæste af og til nogle Kæmpevisetoner i sit Horn. Folkvard saa op mod de urolige Stjerner og lod Aftenvinden gennemsuse Strengelegen, medens han undertiden selv greb en Akkord for at opløse Mislyden; men han søgte forgæves at forjage den nagende Tvivl og de mørke Tanker, der siden hin Dag havde forfulgt ham. Kun en Time hver Dag syntes han lykkelig; det var, naar han efter Ave Maria ved Solens Nedgang blev indladt i den store Fruersal, for at more Dronning Helvig og hendes Damer med sine Sange. Dronningen sad da gerne i Aftenglansen paa den aabne Altan, med den skønne Udsigt over Havet og de dansfe Øgrupper for Øje. Naar Folkvard da saa de ham saa uendelig skønne Øjne og den Kvindestikkelse, der, uagtet den paafaldende Afblomstring, der stod i en besynderlig Glorie for hans Blik, var det ligesom der udviklede sig en højere og skønnere Verden i hans Sjæl, og han henrevet som af en uendelig Strøm af salige Billeder og Toner, der ligesom bortskyllede al Urenhed og Smitte af den syndige Menneskeverden og lod en ny Himmel og Jord opstige af Tankedybet og det evige Livs Kilde i hans Inderste. Han havde gjort sig det til Pligt at undvige ethvert Møde med Dronningen, der paa fjerneste Maade kunde give Bagvaskelsen Anledning til endnu mere at sværte hendes Rygte, og det var, som han gruede selv for nogen Sinde ved et Ord af hendes egen Mund at udrives af den salige Drøm om hendes Sjæls Højhed og Renhed, hvorpaa han i sin sværmeriske Elskovsrus havde sat hele sit Liv.

Baade paa Slottet og i Byen havde der den Dag været megen Uro. Rygtet talte om et stort Nederlag, Kongen skulde have lidt ved Kallundborg: Han skulde i sin Lejr være bleven overfalden og slagen af Grev Henrik, der var kommen Borgens svenske Befalingsmand til Undsætning. Ingen vidste hvad man skulde tro herom. Man stimlede sammen og talede om Nederlaget alle Vegne; først hen mod Aften havde man slaaet sig til Ro, i Haab om, at Rygtet var falsk. Men nu hørte Folkvard pludselig stor Larm i Borggaarden. Porten aabnedes for en anselig Flok Krigsmænd i ridderlige Vaabenkjortler. Det var Kongen selv med alle hans Hofmænd og med et ringe Antal tyske Soldryttere. Hæren var virkelig slagen og opløst. Belejringen af Kallundborg var ophævet, og Valdemar havde mistet to tusinde Mand. Hans Indtog i Vordingborg, efter dette hans første og mislykkede Felttog, var kun lidet smigrende. Han kom derfor ogsaa umeldt og stilig til Staden, da de fleste Folk alt var i Seng, og skyndte sig til Slottet i al Stilhed, uden at vente eller ønske nogen Velkomsthilsen af de misfornøjede Borgere.

Det tabte Slag syntes imidlertid ingenlunde at have knækket Kongens Mod eller gjort noget betydeligt Indtryk paa hans lystige Sind, i det mindste holdt han gode Miner og lod ingen mærke den ubehagelige Følelse, hvormed han nu, som en slagen Flygtning, vendte tilbage til sin Kongsgaard.

„Vor jydske Profet fik Ret den Gang!" — mumlede han i ligegyldig Tone til Sti Andersen, idet han svang sig af Hesten i Slotsgaarden. — „De købte Sjæle havde Fanden en Finger i — de var ingen Kalk og Disk værd — vi kunde sparet hint Laan hos vor Herre. Bispen havde Ret! Vi kastede Perler for Svin og Helligdom for Hunde. Staden var dog ikke stor!" — tilføjede han og lo, medens han nærmede sig Højeloftsbroen. — „Den dumme Krig koster mer, end man kan købe Land og Borge for. Grev Henrik har tjent mig bedre, end han tænkte: to Maaneders Sold slipper vi nu for til de tyske Kreditorer i Skærsilden. Ha! men Tovelil!" — udbrød han pludselig med mørk Alvor, idet hans Blik faldt paa hin dunkle Plads under Højeloftssvalen, hvor han sidst ved Majgildet havde set og omfavnet den smukke Rylænderinde — „her er sket en større Ulykke, end med alle de købte Helte til Hobe."

Hr. Podebusch var nu ogsaa stegen af sin Hest, og gik tavs og mørk op ad Højeloftsbroen efter Kongen.

Ridder Folkvard havde trukket sig tilbage fra Højeloftssalen til den med Fakler oplyste Forsal, hvor han blandt Dronningens Hofmænd vilde modtage Kongen og retfærdiggøre sig selv og sine Venner. Det vigtige Øjeblik var nu kommet, som han i tre Maaneder havde ventet; men Kongen syntes nu kun lidet stemt til Selvbeherskelse og Mildhed. Den gamle Hushofmester bævede, idet han med stor Forlegenhed forestillede ham Ridder Folkvard, som Dronningens nye Drost, der tillige opholdt sig her, som Gidsel for den af hendes Naade befriede Svend Trøst af Brattingsborg og hans Frue.

Uden at værdige Folkvard et Blik, spurgte Kongen med streng, næsten frygtelig Røst: „hvor er Jomfru Tove, Hr. Podebusch' Søster? Her har jo Djævelen regeret, mens jeg var borte. Man har sagt mig, hun var kogt eller stegt. Lever hun? svar Menneske!"

„Paa en Maade, eders højtongelige, stormægtigste Naade!" — stammede Hushofmesteren med bævende Røst — „der er Haab om hendes ærede Liv," siger Slotskapellanen — „men det kan vare længe inden hun kommer ganske til sin Forlighed. For Resten er den Ulykke sket i Sidebygningen og hører til Gaardfogdens" — —

„Ve de Umennesker, der har haft Del i den Misgerning!" — afbrød Kongen ham med frygtelig Harme og stampede i Fliserne, medens han knyttede Haanden om sit Sværdhæfte — „de skal ikke undgaa retfærdig Hævn og Straf, saa sandt jeg er Konge i Danmark! Jeg ved, I var til Stede her hin Ulykkesnat, Folkvard Lovmandsøn!" — vedblev han heftig og vendte sig mod den tavse, mørke Ridder. — „Jeg ved, I har forledet Dronningen til at gøre Indgreb i min Retspleje. Jeg ved mer om eder, end det. Eders artige Tjeneste her er ophørt. I drager i denne Time som Statsfange til Nyborg! der venter I eders Dom!"

Folkvard lagde sit Sværd for Kongens Fod og bukkede. „For lovlig og retfærdig Dom frygter jeg ikke, Kong Valdemar!" — sagde han rolig — „men vogt eder for at udøse ustyldigt Blod! — glem ikke, hvad I skylder Landsloven og Danmarks Ridderskab!"

„Hvad jeg skylder eder skal jeg ikke glemme. Det storagtige, danske Ridderskab skal jeg lære Tugt!" — svarede Kongen opbragt. — „I kan være saa vis paa Skafottet, som jeg er paa, at I er en dumdristig Forræder og Majestætsforbryder."

„Saa længe Loven ikke fælder Drost Peder Hessels Søn, kan eders vrange Mening ikke krumme et Haar paa dette Hoved!" — tog Folkvard Ordet med kæk Stolthed. — „Danmarks Folk har ej kaaret jer til Landsherre, for at faa en lovløs Blodregering her igen, som Grev Gerts. Husk paa den sidste Tyrans Skæbne i Danmark, Herre, og hvad dansk Mod og ridderlig Manddom formaar! Kongestammen har ældre og ædlere Skud — og der vil aldrig savnes Ebbesener i Danmark."

„Ej, ej!" — udbrød Kongen og lo højt. — „Nu sparer I os selv for lang Rettergangs-Vrøvl, Ridder Folkvard! Ingen Lov kan bedre dømme jer fra det Hoved, I løfter saa højt, end eders egne formastelige Oprørsord."

„For mine Ord, som for mine Handlinger, vil jeg svare, som en fri, dansk Mand!" — vedblev Folkvard uforfærdet. — „Ingen kan formene mig at nævne, hvad hver Mand ved, men hvad I synes at glemme i eders Overmod, Kong Valdemar! medens I dog med det store Sejersnavn hverken bringer os Storhed eller Sejer —"

(Fortsættes.)

☞ Alle Tilbagenumre af „Danskeren" med Fortællingen „Prins Otto af Danmark" vil ikke kunne faas: Enkelte haves. Bogen faas, naar færdig, i Omslag 80 Cts., indbunden $1.20. Bestillinger modtages.

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

I Omslag 80 Cents. Indbunden $1.20.

Erik Menveds Barndom.

Indbunden $1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.